

Kerekerdő Két kertje

Sokat meséltem már Kerekerdő állatairól, de eddig csak Hétfőről, a hétfejű sárkányról mondtam el, mivel táplálkozott. Hétfő húst evett. Nem úgy Kerekerdő állatai. A béke érdekében a ragadozók áttértek a vegetáriánus étrendre. Ennyi állatot csak hatalmas, az erdőből kiszakított kert láthatott el megfelelő mennyiségű zöldséggel. Egy kör alakú földterület állt a Kerekerdő szélén. A hét parcella föntről úgy nézett ki, mint hét tortaszelet. A kerti munkákat Mekkné irányította. Nem csoda, hogy három parcellán is káposztát termesztettek. De mivel Mekkné asszony keze alatt sok nyúlkertész szorgoskodott, a répafield sem lehetett nyúlfarknyi.

Egy nap, munkából hazafelé menet, Medvenc és Borzas a zöldségek között vágott át. Ahogy kiértek, látszott Borzason, hogy valamin nagyon elgondolkodott.

- Ki vele barátom, mi nyomja a szívedet? - faggatta Medvenc.

- Tudod, szép ez a kert, mindent megad, amit a test kívánhat, de szeretnék kialakítani egy olyat, ami a lélekhez szól. Egy Paradicsomkertet.

- De hiszen most mentetek el a paradicsompalánták mellett! - huhogta a fejük felett Bagoly.

- Bagoly, én az Édenkertre gondoltam!

- Éden? Olyan növényt még nem ettem.

- Az Éden szó a sumer *edin*ből ered, ami síkságot jelent. És ha már itt tartunk, paradicsom szavunk az óperzsa *pairi-daeza*, vagyis „körülkeríteni” jelentésű szóból származik. A Bibliában a Paradicsomkert és az Édenkert az első emberpár lakóhelye és egyben a mennyország, ahová halálunk után juthatunk. Én is ilyen kertről álmodom.

Medvenc azonban nem lelkesedett az ötletért.

- Vágjunk ki egy újabb erdőrészt? Nem támogatom. Mire lenne jó a te Édenkerted?

- Csupa szemet gyönyörködtető bokorral ültetném tele, és csak gondolkodnék benne.

- Van egy javaslatom, amivel a kecske is jól lakik, és a káposzta is megmarad. Mekkné már évek óta rágja a fülem, hogy szükségük lenne kútra. Ha megásod a kert közepén, biztosan nem bánják, ha Édenkertet varázsolsz köré.

Azon nyomban megbeszélték a dolgot Mekknével, és Borzas már másnap nekilátott a kútásásnak Vakond barátjával. Vakond ásott, Borzas merte ki a földet vödrökkel.

Miután elérték a rétegvizet, leálltak az ásással. Borzas téglával építette körbe a kút falát. A kávét és a medencét kőből faragta ki. Aztán bűvárszivattyút hozott a városból, és leeresztette a kútba. Majd bezárkózott a bronzöntő műhelybe. Még Medvencet sem engedte be.

- Ne haragudj, komám, de a kútfigurát meglepetésnek szánom, csak az avatás napján láthatod, mikor a többiek.

Három hét múlva, egy holdfényes éjszakán, segédjeivel elhelyezte a kútfigurát a kávéra. Rögtön beborította fehér lepedővel, az alját színes szalaggal kötötte össze. Másnap délelőtt a kút körüli keskeny sávot teleültette örökzöld bokrokkal. Délután Medvenc és Borzas leleplezte a kútfigurát: egy bronz sárkányt, aminek hét feje a hét öntözőparcella felé nézett. Borzas bekapcsolta a szivattyút, és a hét fejből vidáman spriccelt a víz a medencébe. Az állatok megnémultak meglepetésükben. Medvenc talált először szavakat.

- Ez igazán gyönyörű lett, Borzas! Micsoda remek gondolat, hogy a hét sárkányfejből, amik valaha tüzet okádtak, most életadó víz csobog! - brumogta meghatottan, és mi tagadás, az ő szeméből is kicsordult valami.

Úgy tűnt, mindenkit boldoggá tett az Édenkert. Ám ahogy annak idején a Kígyó elérte, hogy Ádám és Éva ne maradhasson a Paradicsomban, valaki a Kerekerdőben is ármánykodott az Édenkert ellen. Egy nap az összes örökzöld bokor elsárgult, leveleik szomorúan zörögtek a reggeli szélben. Mekkné riasztotta Borzást és Medvencet.

- Majd Puskaravasz, az erdő legjobb nyomozója segít!

A róka munkához látott.

- Kérek egy ásót! Aha! Valaki elrágta a gyökereket, nem csoda, hogy kiszáradt. Hívjuk össze az erdő összes állatát, hátha tud valaki valamit.

Medvenc összehívta a rendkívüli erdei tanácsot.

- Barátaim, látjátok, mi történt a mi gyönyörű Édenkertünkkel. Tud valaki valamit?

Krumplibogár jelentkezett.

- Amikor kitiltottál bennünket, rovarokat, a kertből, mindnyájan beletörődtünk, hiszen mindig megkapjuk a részünket. Kivéve Lótücsköt. Minap is elégedetlenkedett, hogy nem elég frissek a gyökerek, és hogy most még Borzas is elvett a kertből egy darabot az ehetetlen dísznövényeiért.

Puskaravasz megszaglászta az elszáradt bokor gyökerét.

- Semmi kétség, ez Lótücsök szaga. Ő a tettes.
- Állj elő, Lótücsök! - dörrent hatalmasat Medvenc, de a kertek rettegett kártevője nem állt elő.

- Tegnap este felszállt az Erdei Kisvasútra, és a városba utazott - mondta Szöcske.

- De hogy fért be a vagonba egy lóméretű tücsök? - kíváncsiskodott Bagoly.

- Bagoly, Lótücsök tíz centiméter hosszú, csak a többi tücsökhöz képest akkora, mint a ló!

- Ha a városba ment, maradjon is ott. A Kerekerdőből örökre kitiltom - hozta meg a döntést Medvenc. - Lássunk munkához! Ültessük be újra örökzöld növényekkel az Édenkertünket!

Pár hónappal később Medvenc így szólt Borzashoz:

- Megkövetlek barátom, amiért eleinte nem lelkesedtem a Paradicsomkertedért. Mekkné bejött a hivatalomba, és elmondta, hogy nemcsak azért növekedett meg a zöldségtermés, mert már tudnak locsolni, hanem mert a kertészei jobb kedvvel dolgoznak. Naponta többször körbeülik a kutat, szemlélődnek, gondolkoznak, aztán újult erővel fognak a kertészkedéshez.